

Č. 8708.

Učitelstvo: I. Oběžník zem. škol. rady v Praze z 25. května 1920, Věstník vládní č. 45, o nárocích učitelů na požitky za služební cesty, není samostatnou pravotvornou normou, nýbrž uvedl jen ve známost učitelstva příslušné předpisy platné pro státní úředníky. — II. Předpis dvor. dekretu ze 13. září 1804 o tom, že úředník (učitel) nemá nároku na náhradu cestovného a diet při přeložení, získal-li přeložením na požitcích, neplatí pro případy substituce.

(Nález ze dne 28. června 1920 č. 16.045/29.)

Prejudikatura: Boh. A 7307/28.

Věc: Jan F. v R. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o cestovné a diety.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-I, tehdy definitivní učitel obecné školy v D. se způsobilostí pro školy občanské, byl výnosem okr. výboru škol. v K. z 29. srpna 1921 z úřední moci ustanoven za zastupujícího učitele odborného na občanských školách a pověřen na dobu potřeby vyučováním a zatímni správou na nově zřízené škole občanské v H. V této funkci setrval ode dne 1. září 1921 do dne 31. srpna 1922. St-lovu žádost za přiznání cestovních útrat a diet, opíranou o výnos presidia min. fin. z 2. srpna 1919 č. 14289 pres., zamítla zšr v Praze výnosem z 21. listopadu 1922 vzhledem na ustanovení oběžníku zšr-y z 25. května 1920 (Věstník vládní pro školství obecné ročník 1920, část X č. 45), oddělení V, bod 4, poněvadž st-I svou působností jako zastupující odborný učitel a zatímni správce na občanské škole v H. získal na služebních příjmech. — — — St-lův rekurs do tohoto rozhodnutí zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím z důvodu výnosu zšr-y.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Bera za své důvody prvé stolice opřel žal. úřad svůj zamítavý výrok jedine o ustanovení bodu 4. oddílu V. uvedeného oběžníku zšr-y, kde se praví, že »získá-li učitel přeložením na svých příjmech, nemá nároků na diety ani na jiné náhrady cestovní«. Avšak cit. oběžník není samostatnou objektivní normou, způsobilou založiti, po případě omeziti nějaký právní nárok učitelů škol národních; naopak oběžník ten podle svého nadpisu (» o nárocích učitelů podle rovnostního zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. na požitky za služební cesty mimo úřední působišť«) toliko uvedl pro učitelstvo ve známost ony právní normy, platné pro státní úředníky, které § 10 odst. 2 zák. par. č. 274/19 uvedl v platnost také pro učitele veř. škol národních, stanoviv, že »nárok na pravidelné diety, na cestovné a náhradní (substituční) poplatky při služ. výkonu mimo vlastní působišť jakož i na náhradu výloh stěhovacích, řídí se předpisy vydanými o tom pro státní úředníky.« Případné nároky učitelů veř. škol národních na vedlejší požitky uvedeného druhu lze tudíž posuzovati jedine podle příslušných předpisů platných pro státní úředníky.

Shora uvedené ustanovení oběžníku zšr-y samo o sobě nemohlo by tedy st-le zbaviti nároku, který by mu plynul z příslušných předpisů platných pro státní úředníky.

Pokud úřad svým poukazem na svrchu vytčený předpis svého oběžníku (jenž ostatně ve svém úvodě cituje § 10 par. zák. a jenž ve svém textu není než pouhou reprodukcí předpisů pro státní úředníky), mnil odvolati se na dekret dvorní komory ze 13. září 1804 sb. pol. zák. svaz. 22, č. 31., strana 135, nelze přehlédnouti, že tento dekret dv. komory upravuje, jak patrně z jeho znění, toliko otázku diet a nákladů cestovních při přeložení státního úředníka a že ho tedy může podle 2. odstavce § 10 zák. par. býti použito také jen při přeložení učitele školy národní (srov. nál. Boh. A 7307/28).

V daném případě byl st-l jako def. učitel obecné školy v D. toliko pověřen na dobu potřeby vyučováním na občanské škole v H. a zatímni správou školy té, nebyl však na školu v H. přeložen. Žal. úřad nemohl proto žádost st-lovu vyříditi zamítavě ani na základě cit. oběžníku zšr-y ani na základě dekretu dv. komory ze 13. září 1804. Žal. úřad posoudil tudíž věc po stránce právní nesprávně i slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 8709.

Zaměstnanci veřejní: I. * Manželský potomek státního úředníka neztrácí nároku na úmrtné podle § 65, odst. 2 služ. pragm. již proto, že nepřihlásil náklady pohřbu k pozůstalostnímu řízení. — II. Pro založení nároku manželského potomka na úmrtné po státním úředníku nestačí již pouhá okolnost, že potomek zaplatil pohřební účty.

(Nález ze dne 28. června 1930 č. 1143.)

Prejudikatura: Boh. A 6712/27.

Věc: Hermína D. v Ch. proti ministerstvu vnitra o úmrtné.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud je stížností bráno v odpor, zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 18. ledna 1928 žádala st-lka za vyplacení úmrtného po svém otci, min. radovi v. v. uvádějíc, že hotové jmění otcem zanechané v částce 7360 Kč nedostačuje k zaplacení účtů lékaře, pohřebních výloh, úpravy hrobu, smutečního oděvu, úhrad pozůstalosti a notáře, daní, nájemného pro příští čtvrtletí a jiných výloh, což dohromady činí 11.033 Kč. Rozhodnutím z 29. března 1928 nevyhověla zsp v Praze v souhlase se zem. fin. ředitelstvím této žádosti, poněvadž by náklady pohřbu došly úhrady z pozůstalostního jmění, kdyby byly bývaly řádně přihlášeny. Odvolání bylo zamítnuto nař. rozhodnutím z důvodu prvé stolice s podotknutím, že ve smyslu ustanovení odst. 2. § 65 služ. pragmatiky jsou pro nárok na úmrtné rozhodnými toliko náklady pohřební a že tudíž k jinakým nákladům, jež st-lka ve svém odvolání uvádí, nebylo lze přihlížeti.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami: